

EASTGoesEast, 2010

Trafó House of Contemporary Art, Budapest

Exhibition Images

TRAFÓ GALÉRIA / TRAFÓ GALLERY

MACSKABÖLCSŐ

IT'S HARD TO FIND THE
BEGINNING AND
IMPOSSIBLE TO FATHOM
THE END

East goes East / Budapest

OLAF BRZESKI
DAVID JACQUES
URSULA MAYER
GRACE SCHWINDT

2009. 10. 30 - 12. 06.

Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h. előadási napokon 16-22h.
Open: Tuesday to Sunday 4-7 pm, performance days 4-10 pm

With the support of the Culture
Programme of the European

EASTInternational

nka
Nemzeti Kulturális Alap

trafó
galéria

[További képek](#)

Kiállítási látkép | Installation view (fotó / photo): Csooszó Gabriella

Grace Schwindt - *A Szék*, videó, 2008.; *Találkozás Florance Gordonnal*, videó, 2008. / *The Chair*, video, 2008.; *Meeting Florchen Gordon*, 2008.

Kiállítási látkép | Installation view (fotó / photo): Csozó Gabriella

Kiállítási látkép | Installation view (fotó / photo): Csoosz Gabriella

 Like 0 Share

Megnyitó

2009-10-29T19:00:00+01:00

Megtekinthető

Helyszín

Trafó Galéria

Jegyár

[Galéria Hírlevél Feliratkozás](#)

2009 OKT. 30 - DEC. 6. 16-15H

Macskabölcső

>képzőművészet

Részvevő művészek: Olaf Brzeski, David Jacques, Ursula Mayer, Grace Schwindt
Kurátor: Erőss Nikolett

[Kemény István megnyitó beszéde.](#)

„A történetek sajátsága, hogy rajtunk áll, mivé alakítjuk őket. A segítségükkel megfejtjük a világmindenség titkát, anélkül, hogy megfosztanánk azt titokzatosságától, hogy az idő ketrecébe zárnánk. Mindenki, aki történetet mond, másképp mondja el, hiszen mindenki mást lát meg a világból. Van, aki azt állítja, az igaz dolgokat kell keresni, és van, aki úgy tartja, hogy bárminek az igazsága bebizonyítható. Én egyiküknek sem hiszek. Annyit azonban tudok, hogy a világ történetei oly végtelen bonyolultsággal fűződnek egymásba, akár egy összegubancolódott madzag: bár ott áll előttünk az egész, mégis nehéz megtalálnunk az elejét, és lehetetlen előre látnunk a végét. A legtöbb, amit tehetünk, hogy megcsodáljuk a macskabölcsőt, és még egy kicsit gabalyítunk rajta. A történelem lehet függőágy, melyet ringathatunk, vagy játék, mellyel játszódhatunk, ahogyan a macska teszi. Pofozgathatjuk, harapdálhatjuk, huzigálhatjuk, de a végén csak az marad, ami volt: egy összegubancolódott madzag. Senki se bánkódjon emiatt. ... Esős időre hasznos otthoni elfoglaltság a mesebogozgatás, amit úgy hívunk: történelem.”

Jeanette Winterson: Oranges Are Not the Only Fruit; Vintage, 1991, p. 93. Ford.: Bart Dániel

Így volt. Vagy így is lehetett volna. Az elbeszélői szándéknak és az emlékezés bizonytalanságának kitett történeteket, lehetséges találkozásokat felvető műveket bemutató kiállítás e két állítás között nem szándékozik döntésre jutni.

Ursula Mayer „Szörös reggeli” című, szinte észrevétlenül mindig önmagába visszaforduló filmje nem történetet mond el, sokkal inkább egy hangulatot érzékeltet. Múlt és jelen feletti tűnődést, körbe-körbe járó gondolatokat, kérdéseket, hogy a jelen vajon a múlt egy pillanata-e, vagy elválaszthatóak-e egymástól a megfigyelő és az emlékező nézőpontjai. A három szereplő Picasso három műzsája: Josephine Baker énekesnő, Dora Maar, fotográfus (1941-es, Síró nő című portréja Picasso egyik legismertebb festménye) és Meret Oppenheim képzőművész, a film címét adó szörös teáscsésze (Szörös reggeli, 1936) és több más, a filmben felbukkanó szürrealis tárgy alkotója. A nagypolgári modernista enteriőrben időn túli méltósággal sétáló – történelmivé vált, így nyugalmat nem lelő – szereplők monológjai egymásba érnek, a mondatok egy-egy jelentőségtes pillantás vagy tárgy megérintésének pillanatában egymáshoz ütődnek, ennek lendületével gördülnek tovább, majd úgy fonódnak egybe, mint a fekete és a színes filmkockák, a múltból bevilanó képek, a tárgyak által megszólított emlékek.

Sem elmondani, sem elhallgatni nem lehet azokat az emlékeket, amelyek feltárására Grace Schwindt két, nagyszüleivel készített interjúja tesz kísérletet. A nagypapa egy a háborút megelőzően épphogy megtörtént, valójában elmulasztott találkozást mesél el egy zsidó lánnyal. Kudarcában elválaszthatatlan a náci hatalom általi megfélemlítettség és egy esetlen vonzalom okozta megtorpanás. Az emlékezés fonala a bizonytalan aprólékossággal rajzolt vonalakat követi: a történet akkor ér véget, amikor a (rajzolt) kép éppen összeáll. A „Szék” a nagymama története. Vagyis a történet elé helyezett másiké: a háború végével Berlinbe bevonuló oroszok elől megmentett széké, amely mögött egy másik rejlik az önvédelem kapui mögé zárva. A beszélgetés közben a látványként kínált könyv lapjain mindig újabb székek következnek, a lapozás olyan, mint a hagymahámozás, valamennyi réteg újakat rejt. Hangvétele szinte bántóan szikár, személytelen, nem mutat a múlttal szemben más érzékenységet, mint ami a felejtéshez kellett.

A félelmetes, ugyanakkor a félelemtől való megszabadulás ígérését hordozó mitikus figura, Jozef Moneta háborús idők szülötte, léte „dokumentált”, de nem bizonyítható. Alakját legendák őrizhették meg, feltűnését szorongás és várakozás kísérte – legalább is így képzelnénk Olaf Brzeski műve alapján. A film mintha egy víziót mutatna, a sors előli rejtőzködést,

majd a vele való találkozást, amely zavart merengéssé változtatja a korábbi menekülést.

Nem legendák, hanem a könyvtár, az írott történelem múzeuma képezi gyökerét annak az időutazásnak, amelynek alapján David Jacques elénk tárja a 20. század elején Liverpoolban működő libertárius kezdeményezés, a Por Convención Ferrer kilenc éves gyűlésének programpontjait. Még ha minden szava igaz is, mégis élünk a gyanúval, hogy a könyvtári katalógus lapjai összekeveredtek. A múlt század első évtizedében Franciaországban és Barcelonában aktív tanító, Francisco Ferrer névadójának választó, az állami és egyházi oktatásban a hatalmi rendszerek reprodukciós eszközét látó önképzési fórum az itt bemutatott dokumentumok szerint a legszélesebb társadalmi rétegeket érintő kérdések megvitatására szerveződött. Az pedig, hogy ezek a kérdések nem sokban térnek el a kortársiaktól, vélhetően nem csupán a dokumentumokat közreadó művész önkényességén múlik.

Az EAST goes East program keretében.
With the support of the Culture Programme of the European Union

TRAFÓ KORTÁRS MŰVÉSZETEK HÁZA

1094 Budapest, Liliom u. 41., tel.: (+36 1) 456 2040

Jegyinformáció: (+36 1) 215 1600, jegypenztar@trafo.hu

Pénztár nyitva tartás: előadásnapokon: 16-22h, a többi napon: 16-20h.

Trafó Galéria nyitva tartás: előadásnapokon: 16-22h, a többi napon: 16-19h. Hétfő szünnap.

Kiemelt partnereink

Fenntartó:

Partnerek:

Impresszum > Fejlesztő: Bit and Pixel Kft. | Webszerkesztő: Drucker Dávid | Design: Nagy Gergő [Arculati elemek](#)